

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№3 (174)
БЕРЕЗЕНЬ
2019 РОКУ

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ФОРУМ СІМ'І

IV Всеукраїнський форум сім'ї, організований з ініціативи Всеукраїнського громадського руху «Україна за сім'ю», підтримали неурядові організації України, політики, Церкви, науковці та громадські діячі. Як повідомляє Укрінформ, участь у форумі взяли близько 1000 делегатів з усієї України, керівництво держави, урядовці, парламентарі, Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій.

Національна безпека — це не лише сильна армія, це ще й сильна родина, сильні сімейні цінності. Тому Всеукраїнський форум сім'ї зажадав від керівництва держави забезпечити захист сімейних цінностей та інституту сім'ї в

Україні, створити відповідне законодавство та центральний орган виконавчої влади.

Саме про це йдеться в резолюції IV Всеукраїнського форуму сім'ї, який відбувся в Києві 1 березня, повідомляє Укрінформ.

«Ми звертаємося до Президента

України, Кабінету міністрів України, народних депутатів України, незалежно від їхніх політичних поглядів, до представників місцевих органів влади із закликом підтримати прийняття державних програм, спрямованих на подолання демографічної кризи в Україні та здійснення активної сімейної політики», — йдеться в резолюції Форуму.

У 15 пунктах документа серед іншого вимагається ухвалити проект постанови про заходи із забезпечення захисту сімейних цінностей та інституту сім'ї в Україні, розробити низку законопроектів: щодо забезпечення на законодавчому рівні захисту права людини на життя з моменту зачаття до природної смерті, мінімізації кількості абортів, заборони комерційного сурогатного материнства, підвищення розміру одноразової допомоги при народженні дітей, соціальної допомоги на дітей-сиріт.

Крім того, у резолюції учасники Форуму вимагають створити центральний орган виконавчої влади, відповідальний за розробку і реалізацію державної сімейної політики, або запровадити посаду Урядового уповноваженого з питань

сім'ї; ліквідувати посаду Уповноваженого з питань гендерної політики як таку, що суперечить Конституції України, збереженню інституту сім'ї та засадничим цінностям українського народу.

Ще у резолюції вимагається «припинити спроби ратифікувати Стамбульську конвенцію та інші документи, які містять антинаукові та ідеологічні штампи, вилучити терміни «сексуальна орієнтація», «гендер» та похідні від них із законодавчих і нормативних актів, застосовуючи термін «стать», посилити контроль за змістом реклами з метою недопущення поширення соціально небезпечної реклами, яка може негативно впливати на здоров'я та свідомість молоді, унеможливити пропаганду різних видів девіантної статевих поведінок у вигляді публічних заходів і рекламної продукції в місцях перебування дітей і підлітків».

У тексті резолюції міститься і статистика щодо демографічної ситуації в країні. «...Нинішній стан сім'ї в Україні можна охарактеризувати як критичний: українська нація стабільно зменшується, впродовж останніх років кількість населення щорічно скорочується на 250 тис. осіб, за

роки незалежності кількість українських дітей зменшилась удвоє — з 14 млн. до 7 млн.; внаслідок цього Україна нині входить до 30 «найстаріших» країн світу за частотою осіб віком 60 років і старше; рівень розлучень стабільно високий і становить понад 60%, через що понад 4 млн. дітей ростуть без батька, а близько 25% дітей виховуються в проблемних сім'ях (алкоголь, наркоманія, насильство)», — йдеться в резолюції.

Секретар Ради національної безпеки та оборони Олександр Турчинов у своїй промові наголосив на тому, що для збереження України та українського народу від руйнації та деморалізації є лише один історичний досвід — «будувати країну на вічних євангельських цінностях».

«Лише цей крок — єдино можливий для величчя та процвітання»... Сім'я — це союз чоловіка і жінки, а спроба підмінити в українському законодавстві ті «споконвічні дві статі сотнями вигаданих гендерів» — «це порушення Конституції, християнської моралі та є наступом на традиційні для нашої країни цінності».

ДО КИЇВСЬКОГО МІСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ УЦХВС ПРИЄДНАЛИСЯ ШІСТЬ МІСЦЕВИХ ЦЕРКОВ

Звітно-виборна конференція Київського міського об'єднання церков УЦХВС відбулася 2 березня на базі церкви «Філадельфія».

Відкрив зібрання перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок, який кілька термінів поспіль несе служіння старшого пресвітера в церквах Києва. Далі пастор церкви «на Кар'єрній, 44» Микола Каленик проповідував на тему «Візьми хрест свій».

Вітаючи присутніх, Уповноважений Президента України з прав дитини Микола Кулеба розповів про Форум сім'ї, що пройшов напередодні, та

побажав служителям акцентувати увагу на необхідності формування духовного стержня у житті вірян. На початку звітної частини учасники конференції

привітали служителів громад, які приєдналися до Київського міського об'єднання УЦХВС. Зокрема, це пастори церков «Божя Воля» (Віктор Шевчук), «Скинія», с. Тарасівка (Ярослав Травінський), «Храм Христа Спасителя» (Роман Скоць), «Сила воскресіння», м. Буча (Ілля Кравцов), «Свобода/Воля» (Антон Турчан) та «Шлях життя» (пастор Лі).

Делегати заслухали звіт про роботу об'єднання за минулий рік. На сьогодні у КМО — 17 церков, які відвідують 3687 вірян.

Заключну проповідь на конференції виголосив старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко, звернувшись до тексту з Писання: «Ісус сказав їй у відповідь: всякий, хто п'є цю воду, знову буде спраглим. А хто питиме воду, яку дам Я йому, той не буде спраглим повік; але вода, яку дам йому Я, стане в ньому джерелом води, що тече в життя вічне» (Ів. 4:13-14).

Насамкінець служителі здійснили молитву за Україну.

chve.org.ua.

Марк Белайлс

Президент організації «Глобальна мережа трансформації»

НАМ ПОТРІБНА РЕФОРМАЦІЯ ПРОТЕСТУ ПРОТИ ЗЛА І КОРУПЦІЇ

Бог по всьому світу піднімає людей з баченням, як трансформувати суспільство. Я мав привілей відвідати понад 60 країн світу. І нині допомагаю лідерам 40 країн змінювати їхні країни. Біблія, Слово Боже — посібник для цього.

У центрі мого дослідження — питання про те, що робили християни в історії упродовж двох тисячоліть, у різних країнах і різних культурах, щоб їхні країни змінювалися на краще. Результати дослідження я записав у своїх книжках під назвами: «Національна трансформація. Стратегічне учнівство у всіх сферах життя» і «Христова стратегія для навчання народів».

У Посланні до римлян ап. Павло навчає про трансформацію (12-й розділ). І починає з заяви, що кожному з нас потрібно змінити свій менталітет. А це можливо лише завдяки Слову Божому. Коли ми навчимося думати правильно, ми станемо здатними долати зло. Останній вірш 12-го розділу говорить: «Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!». Наступний вірш — наочна ілюстрація цього заклику. Адже Павло не ділив свої листи на розділи, і наступний вірш — це ілюстрація того, як перемагати зло добром. І що він обрав за ілюстрацію? Владу! Думаю, якби християн у Римі запитали, що таке зло, вони в один голос відповіли б: «Римське правління». І от Павло пояснює, як долати зло добром: якщо

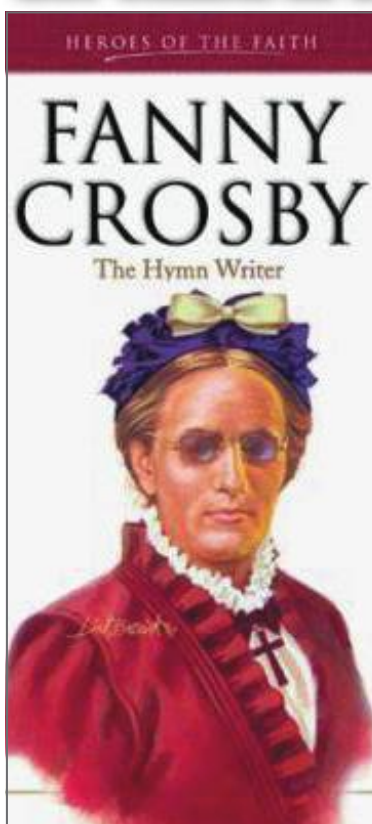
добрі люди при владі будуть карати зло і захищати невинних людей, то це будуть Божі слуги. І так прийдуть зміни.

Проблема — не влада, а хто при владі. Якщо добрі люди ігнорують владу, то влада буде лиха. Тому Павло й обирає владу як ілюстрацію, хоча сьогодні більшість пасторів обрали б інший приклад. Вони говорили б про проповідь Євангелія, про нагодування голодних, турботу про нужденних.

Це все потрібно і добре, але оминає сферу, яку наводить за приклад Павло. Він наголошує, що при владі потрібні добрі люди. Так само, як у всіх сферах життя.

Закінчення на 3-й стор.

КОРОЛЕВА ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

Якось восени 1910 року в містечку Перт (штат Нью-Джерсі, США) до залізничної станції під'їхала карета з двома людьми. Одним із них був літній священнослужитель, другою — згорблена, сліпа бабуся. Вони вели розмову на духовні теми, і служитель іще в дорозі помітив, що кучер не так стежив за дорогою, скільки уважно прислухався до розмови. «Це Фанні Кросбі», — люб'язно повідомив служитель. Кучер зняв капелюха й незграбним рухом змахнув непрохану сльозу.

Під'їхавши до вокзалу, кучер гукнув поліцейського: «Ця пані — Фанні Кросбі, яка написала гімн «У надійних руках Ісуса». Будьте люб'язні, посадіть її на поїзд». Старенькій на той час було 90 років. «Неодмінно», — відповів поліцейський. Звертаючись до старенької, він несподівано додав: «Ми співали ваш гімн тиждень тому, на похороні моєї маленької донечки». Фанні Кросбі стиснула його сильно руку своїми худенькими долонями й співчутливо промовила: «Скажіть своїй любій дружині, що ваша дівчинка — в надійних руках Ісуса».

Закінчення на 6-й стор.

«МАЄМО СЛУХАТИСЯ БОЖОГО СЛОВА, КОЛИ ХОЧЕМО УСПІХУ», – МИХАЙЛО ПАНОЧКО УЧАСНИКАМ ПЕРШОГО МОЛИТОВНОГО СНІДАНКУ ПРИКАРПАТТЯ

Старший єпископ УЦХВС 21 лютого 2019 р. відвідав Івано-Франківщину, де взяв участь у Першому молитовному сніданку Прикарпаття.

Захід, що зібрав понад 100 учасників, об'єднав у молитві впливових осіб краю, серед яких були депутати, громадські діячі, бізнесмени та представники Церков. Це перша така подія на рівні області (на рівні міста молитовні сніданки проводять ще з 2016 року).

Розпочався сніданок із виступу українського струнного ансамблю при обласній філармонії «Quattro corde». Потім ведучі Оксана Савчук – секретар Івано-Франківської міської ради та Олег Шеремета – координатор молитовних сніданків Прикарпаття запрошували до слова учасників дійства, і зокрема Михайла Паночка.

Михайло Степанович пригадав присутнім інший молитовний сніданок, який відбувся колись на березі Галілейського озера: «Учні працювали усю ніч і нічого не пиймали. Вони були професійними рибалками, мали сіті, човни і були трудолюбиві. Так само, як Україна сьогодні має все – землю, таланти, – але її сіті порожні. Чому? Учні послухались Ісуса, коли Він сказав:

«Закиньте сіті праворуч», і отримали чудесний результат! Ми маємо слухати Божого Слова, коли хочемо успіху», – наголосив старший єпископ.

Він навів цитати із Біблії, які підтверджують цю думку: «У Слові Божому заховане щастя та успіх. Нам, українцям, треба вчитися в інших народів. Не пам'ятаю, коли у Верховній Раді сесія розпочиналася з молитви, тоді як в Америці, наприклад, моляться перед засіданнями і конгресмени, і сенатори», – підкреслив Михайло Паночко.

Присутні разом звершили молитву «Отче наш». Потім лунало слово до молитви за військовослужбовців,

перемогу і мир в Україні. Молилися за сиріт, сім'ї та благословення для України. З вітальними словами до учасників заходу зверталися міський голова Івано-Франківська Руслан Марцінків, депутати Верховної Ради України Юрій Соловей, Оксана Білозір та Павло Унгурян.

Потужним і натхненим видався виступ президента організації «Глобальна мережа трансформації», відомого спікера і тренера у сфері лідерства, пастора Марка Белайлса.

На завершення Молитовного сніданку священнослужителі поблагословили молитвою усіх присутніх.

У ВЩЕНТ ЗГОРІЛОМУ АВТОМОБІЛІ АМЕРИКАНЦЯ СТВЕНА ГАУТА ДИВОМ УЦІЛІЛА БІБЛІЯ

Стівен – батько-одинак, який виховує п'ятьох дітей. У залишену ним на вулиці стареньку машину, імовірно, хтось кинув цигарку. Спочатку спалахнув салон, а потім згоріло і все авто.

Від транспортного засобу лишився тільки каркас. Коли пожежники загасили машину, Гаут навіть не сподівався побачити Біблію, яку свого часу йому подарував батько. І як здивувався чоловік, коли книга виявилася цілою і неушкодженою!

Власник згорілого автомобіля повідомив про це в соціальній мережі, назвавши чудесний порятунок Біблії справжнім дивом. Його допис у лічені дні зібрав тисячі уподобань та слів підтримки.

Згорілий старенький «Форд» був єдиним рухомим майном великої родини. Небайдужі люди вже зібрали кошти для купівлі іншого автомобіля, яким сім'я могла б користуватися. Про це повідомляє сайт «Global Christian Support».

ТИСЯЧА ВЧЕНИХ ПІДПИСАЛИ ЗАЯВУ, ВИРАЖАЮЧИ СВОЮ НЕЗГОДУ З ТЕОРІЄЮ ЕВОЛЮЦІЇ ДАРВІНА

Список учених, котрі скептично ставляться до теорії еволюції Дарвіна, виріс більш ніж до тисячі підписів. Список від громадської організації Discovery Institute був уперше опублікований 2001 року, щоб показати, що варті довіри вчені сумніваються в популярній теорії розвитку життя.

Заяві говориться: «Ми скептично ставимося до тверджень про можливість випадкової мутації і природного відбору, враховуючи складність розвитку життя загалом». Ця заява відома як «Наукова незгода з дарвінізмом».

Серед учених, що підписали заяву,

– біолог Стенлі Солте і квантовий хімік Генрі Шефер з Університету Джорджії; ембріолог із Російської академії природничих наук Лев Білоус; член Американської асоціації сприяння розвитку науки Лайл Дженсен (нині покійний) та багато-багато інших. У першопочатковому списку 2001 року було приблизно 100 вчених, та відтоді число підписантів зросло до тисячі.

«Це професійна заява вчених про їхню оцінку наукових даних, що стосуються неодадарвінізму, і підтвердження необхідності ретельного вивчення доказів сучасної дарвіністської теорії», – говориться на веб-сайті, де розміщена ця заява. Вона привернула особливу увагу, тому що появилась 12 лютого, у день, коли прихильники теорії еволюції відзначають день народження Чарльза Дарвіна (він народився 210 років тому, у 1809 році).

Щоб підписати список, претендент

повинен «мати ступінь доктора філософії» у такій царині, як біологія, хімія, математика, інженерія, інформатика тощо або ж «повинен мати ступінь доктора медицини», – говориться на сайті.

Поява такої заяви викликана тим, що деякі прихильники дарвінізму намагалися змусити противників теорії еволюції замовкнути. «Останнім часом деякі прихильники сучасної дарвіністської теорії вживають узгоджених зусиль, щоб заперечувати існування наукової критики неодадарвінізму і перешкоджати відкритому обговоренню наукових доказів за і проти неодадарвінізму», – написано на сайті DissentFromDarwin.org.

«Заява про наукове інакодумство має за ціль змінити громадську думку, показуючи, що є вчені, котрі відкрито задаються питанням, чи може неодадарвінізм достатньо пояснити складність і розмаїття світу природи».

CNL-News.

ПІДІЙМІМО ПРАПОР В ІМ'Я БОГА НАШОГО!

Як і завжди в передвиборний період, на вулицях міст нашої держави зустрічаємо безліч наметів та прапорів – білих, голубих, помаранчевих...

За цими прапорами стоять маси людей, політиків, прибічників тих чи інших політичних сил. Ці знамена об'єднують їх за ідеологічними поглядами, намірами, цілями та інтересами. За тим, хто і під якими прапорами виступає, можна судити про сутність тієї чи іншої людини, політика, громадянина.

Під час роздумування над усіма політичними процесами останніх місяців мимоволі на пам'ять приходять слова одного з псалмів: «Ми будемо радіти спасінням Твоїм, і підіймемо прапор в ім'я Бога нашого...» (Пс. 20:6). Слово Боже закликає християн об'єднатися в ім'я Бога, Того, Хто «...вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого імення, що назване не тільки в цій віці, але й у майбутньому...» (Еф. 1:21).

Прапор (стяг, знак) праслов'янської означало «лечу, рухаюся». Він завше виконував роль офіційного символу. Сьогодні прапор – не тільки відмінна ознака тієї чи іншої політичної сили, а й неодмінний символ кожної держави, і в цьому значенні він виступає як втілення національної єдності, честі та гідності, традицій державотворення, історії та сьогодення.

Державний стяг у всіх народів та в усі віки був однією із найвищих святинь, яка по-особливому шанувалась. Він символізував єдність земель і племен, консолідував міста і краї в державу, а духовно й історично близькі етноси – в нації.

Одна з перших згадок про прапор наведена у Святому Письмі, де йдеться про таборування Ізраїлю: «І Ізраїлеві сини зробили все, що Господь наказав був Мойсееві, – так вони таборували за прапорами своїми, і так рушали кожен за своїми родами при домі своїх батьків» (Числа 2:34).

Християни усіх народів та племен, різні за походженням та кольором шкіри – «колись «не народ», а тепер народ Божий» (1 Петр. 2:9), бо «стали близькі Христовою кров'ю» (Еф. 2:13), – покликані під одне знамено – знамено любові, бо Сам Господь – то любов.

Через пророка Ісаю було записано пророцтво про Ісуса Христа: «І станеться в день той: до кореня Єсеевого, що стане прапором народам, – погани звертатися будуть до Нього, і буде славою місце спочинку Його!» (11:10). Ісуса Христа названо у Слові Божім прапором, під яким Бог хоче зібрати Своїх вірних, які би йшли за Ним переможною ходою та в Його ім'я.

Ми ще не так далеко від того періоду, коли більшість сторін нашого суспільного життя перебували під ідеологічним впливом прапора як символу перемоги, доблесті, честі та гідності. Так звані перехідні знамена потрібно було здобувати спільними зусиллями, досягаючи найвищих показників у виробництві, найкращими напрацюваннями колективу. З прапором воїни виступали на захист батьківщини, вирушали в похід, прапор завжди символізував стабільність держави й урочистість тих чи інших всенародних подій, свят, ритуалів.

І. К.

ТЮРЕМНІ КАПЕЛАНИ РОЗГЛЯНУЛИ МОЖЛИВОСТІ ДУШАПАСТІРСЬКОЇ ОПІКИ СЛУЖБОВЦІВ СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Українська міжконфесійна християнська місія «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі», яка об'єднує капеланів із більшості християнських конфесій України, 25-26 лютого здійснила виїзне засідання на Львівщині.

Як розповів виконавчий директор Місії, заступник завідувача відділу соціального служіння УЦХВС В'ячеслав Когут, метою засідання було розглянути участь капеланів у профілактичних заходах щодо запобігання деформації і професійному вигоранню співробітників установ виконання покарань, а також питання їх душпастирської опіки.

26 лютого у приміщенні Західного

І це не випадково, це бере свій початок із подій, описаних на сторінках Біблії. У книзі Псалмів (50:2) записано пророцтво про Вавилон: «Звістуйте між народами й розголосіть, підійміть прапора та розголосіть, не затайте, скажіть: Здобутий уже Вавилон».

А згадаймо з історії, якою подією ознаменовано перемогу у Другій світовій війні. Коли Берлін капітулював, підняття прапора над рейхстагом означало, що перемогу здобуто.

Бойовий прапор завжди зберігався в районі бойових дій, і його встановлення засвідчувало перемогу. Коли ж прапор втрачався, це означало втрату честі, доблесті та гідності, це була поразка.

Національні символи – гімн, прапор і герб – стоять на сторожі утвердження самостійності і суверенітету держави. Зокрема, в Україні передбачено відповідальність за наругу над державними символами. Повага до них настільки значима, що 23 серпня відзначається день Державного прапора України. Це один з тих днів, коли ми, українці повинні по-особливому усвідомлювати себе як націю, як народ, який має єдине минуле і спільне теперішнє та майбутнє.

Повернемося до книги пророка Ісаї (49:22): «Так сказав Господь Бог: Ось Я підійму Свою руку до людей, і піднесу до народів прапора Свого...» Бог простягнув Свою руку до народів і пропонує їм Прапор, під яким здобуваються честь, гідність, слава та перемога. Його ж втрата – це втрата всього, що він уособлює.

У Псалмі над піснями (6:4) оспівується Церква як Наречена Ісуса Христа, і про неї сказано, що вона «хороша, як Єрусалим... грізна, як війська з прапорами...»

Сьогодні християни, Церква Ісуса Христа, повинні як ніколи задуматися над тим, що вони не покликані бути маріонетками в руках стихій цього світу, у тому числі великої політики, не ставати піддатливими до зла, але зобов'язані набути грізного вигляду неупотреблених і безкомпромісних переможців над дияволом, гріхом, спокусами та всякою неправдою. І сміливо виступити проти беззаконня як єдине військо, прапором якого виступає Сам Христос.

І. К.

міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань і пробації Мінюстиції України (м. Львів) відбувся круглий стіл на тему «Душпастирська опіка різних категорій в'язнів».

Разом із фахівцями соціально-виховної та психологічної роботи душпастир обговорювали заходи підготовки до звільнення і соціальної адаптації засуджених. В'ячеслав Когут розповів про досвід реабілітації колишніх в'язнів. А голова Душпастирської ради при Міністерстві юстиції пастор Віктор Дудка наголосив на потребі оновлення образу пенітенціарного службовця, плеканні внутрішньої моральної мотивації до відповідального служіння.

Наприкінці зустрічі учасники визначили головні напрямки взаємодії та погодилися підготувати на розгляд Міністерства юстиції України відповідні пропозиції для підзаконних актів.

Марк Белайлс
Президент організації «Глобальна
мережа трансформації»

Після воскресіння Христос зібрав Своїх учнів і покликав до останньої місії, яку треба було виконувати аж до Його повернення. Він сказав: «Ідіть по цілому світу і Євангеліє проповідуйте». І додав: «Навчайте всі народи». Що це за народи? Це різні сфери нашого життя. Тому що наша культура базується на цих речах. Це ключові сфери впливу. Хто відповідатиме за ці сфери життя?

І моє питання — чи достатньо в тих сферах віруючих людей, які розуміють Боже бажання, чії думки змінені Словом Божим. Якщо їх не буде достатньо, майбутнє України сумне. Тому потрібно робити те, що сказав Ісус, — навчати народ.

Щоб трансформувати суспільство, потрібно насамперед змінити духовну атмосферу країни, вирішити духовні проблеми. І молитовні сніданки — перший спосіб, яким ми виганяємо темряву з суспільства.

Другий шлях досягнення нашого суспільства — проповідь Євангелія. Так ми виштовхуємо темряву з наших міст.

Третій шлях — підготовка лідерів в усіх сферах життя. Я майже певен, що недосягнені сфери життя вашого міста і вашої країни — це погане керівництво в цих сферах життя.

Під час свого дослідження я зробив відкриття: у багатьох країнах церкви, проводячи великі євангелізації, зростаючи кількісно, не мали впливу на суспільство. Чому? Тому що лише коли існує стратегічний план церкви для підготовки учнів і лідерів, суспільство трансформується.

Церква повинна посилати своїх лідерів у різні сфери життя. Дуже багато церков готують пасторів, піднімають церковне керівництво, але їм бракує стратегічної підготовки для інших сфер життя суспільства. Коли ми почнемо це робити, ми побачимо переми.

Саме через це моя країна така благословенна. Протестанти, які приїхали в Америку, з самого початку взяли піднімати лідерів для різних сфер життя. І через це Бог благословив нашу країну, вона стала могутньою і процвітаючою.

Це відбувалося і в інших країнах світу. Коли трохи більше 100 років тому перші місіонери прийшли в Південну Корею, це була одна з найбідніших країн світу. Ті місіонери виконували Велике доручення. Вони спасали людей для небес, засновували церкви, але з самого початку взяли готувати людей для політики, для бізнесу, для освіти. І сьогодні ми бачимо багату, процвітаючу країну. Вона входить в десятку найбільш розвинутих країн світу. Це результат біблійного лідерства в бізнесі, освіті, науці. Більше половини парламенту Південної Кореї — віруючі люди. І більшість президентів також.

Багато християнських місіонерів так само служили в Африці, але більшість із них мали вузьке розуміння місії. Вони планували відкривати церкви і здобувати душі для Царства Божого, але не готували керівників для всіх сфер життя. Я був в багатьох країнах Африки і можу підтвердити, що в сенсі євангелізації ми досягнуто значного успіху, у багатьох країнах більше половини населення — віруючі. Але водночас там найгірша влада, найбільша корупція і повне зубожіння. Такого не повинно

бути. Там більше віруючих, ніж в Кореї, але вони не зробили наголос на підготовці керівників для різних сфер життя.

Найімовірніше, саме цього бракує і в Україні. Нам потрібно змінювати систему освіти, щоб допомогти людям змінити своє мислення. Треба змінювати засоби масової інформації, впливати на економіку, подолати корупцію і бідність. Як? Завдяки бізнесменам-християнам, бізнес яких процвітає на біблійній платформі.

Треба навчати людей правильно поводитися з грішми, вчити людей бути щедрими, допомагати бідним.

Ще один спосіб змінити країну — впливати на охорону здоров'я. Треба підтримати віруючих лікарів.

Наступний спосіб — примирення. Багато років тому у Південній Африці було багато проблем. Там діяли закони апартеїду, які дискримінували чорних. Вони не могли голосувати, не могли жити і працювати за своїм вибором. Влада та процвітання були тільки для білих.

Я досліджував ту ситуацію. Пам'ятаю, як спілкувався з чорними пасторами. І вони просто плакали, бо я був першою білою людиною в їхньому домі.

Через кілька років все змінилося. Прийшов білий президент, який був справжнім християнином. І він щотижня мав молитву і бесіду з чорним пастором. У результаті були відмінені закони апартеїду, чорні отримали свободу вибору і право голосу. Лідер чорних людей Нельсон Мандела вийшов з в'язниці.

Багато людей хвилювалися, що буде далі. Адже 80 відсотків населення були чорні і могли мстити. Але той чорний пастор, який молився з президентом, запросив мене знову приїхати до них, щоб я навчав його людей, як бути добрими держслужбовцями.

На навчання ми особливо підкреслювали тему примирення, збудування мостів у суспільстві для об'єднання людей.

Потім були вибори. Нельсон Мандела став президентом, уряд очолили чорні. І не було жодного насили, по всій країні відбувалися зустрічі примирення. Люди визнавали свої гріхи, просили прощення. І Бог зцілив ту країну. То було Боже чудо.

А ключом було керівництво Церкви Ісуса Христа. Християни були готові показати всій країні, яким шляхом рухатися.

Через кілька років парламентарі ПАР приїхали до США і вручили мені нагороду. Вона нагадує мені про те, що християни можуть змінити долю цілої країни.

Я вірю, що коли ми будемо готувати людей, то зможемо підготувати майбутнє для України, яким буде задоволений Сам Господь.

Політичні проблеми

Тема політики найбільше занедбана у християнстві. Це сфера, якої віруючі уникають. Але звернімося до Біблії.

Коли Бог створив людину і помістив її на цю планету, гріха не було і не було потреби в уряді. Бог створив інститут сім'ї та шлюб і дав людям доручення працювати, розвиватися, але про уряд не йшлося.

Та коли з'явився гріх, усі сфери життя були спотворені. І вже в Бут. 4 ми бачимо корупцію. Вона стосувалася шлюбу — почалася полігамія. Це не була первинна, Божа модель.

Ми бачимо ще щось — перше насильство. Каїн вбив Авеля. Уряду не було, і Бог Сам виніс вирок.

До шостого розділу Буття минуло кілька століть. Земля наповнилася насильством. Те, що почалося з одного злочину, заповнило землю. Це можна було б назвати геноцидом, насильницькою стратою життя. Не було нічого, чим можна було зупинити людей. То був жахливий час. Я не хотів би їздити на роботу в ті часи. Бог втручається. І карає все покоління через потоп. Гинуть усі, крім однієї сім'ї.

Коли Бог виводить Ноя з ковчегу, Він повторює те, що казав на самому початку Адамові: «Плодійтеся й розмножуйтеся та наповнюйте землю!». Але потім додає щось зовсім нове: «Хто вилле кров людську з людини, то виллята буде його кров, бо Він учинив людину за образом Божим» (Бут. 9:6).

Іншими словами, Він каже Ною: Я більше не каратиму вбивць. Я це доручаю тобі. Відтепер це твоя відповідальність — карати того, хто проливає чийсь кров.

Уперше в історії людства Бог запроваджує уряд, запроваджує систему для захисту людини і покарання злочинців. І Ной був першим главою уряду. Це була його праця на кілька наступних сотень років. Ной був президентом.

Ціль влади — захист людей. Тому що ми живемо у грішному світі і потребуємо захисту один від одного. Поки Ісус не повернеться, нам потрібен захист. Для цього Бог і створив владу. Це Божа ідея. Тому влада — не поза межами Царства Божого, це

частина Божої цілі на землі.

Слово «завіт» уперше з'являється в Біблії саме після потопа. І тут воно пов'язане не з релігією, але з першою владою. Це важливо пам'ятати. Це слово — синонім до слова «конституція». Це базовий скелет держави, уряду і влади, щоб запровадити справедливості.

Автори Нового Заповіту підтримують цю думку і кажуть, що влада прийшла від Бога. І володар — Божий слуга на пострах тим, хто робить злі діла.

Умови правильної влади

Християнське поняття наступне: усі люди грішні, їм не можна довіряти на сто відсотків і не можна давати забагато влади. Язичницьке поняття — людина добра, цар може мати абсолютну владу.

Проблема в тому, що рано чи пізно гріхозна природа людини призводить до корупції і спотворення влади. Тому християни завжди працювали над тим, щоб обмежити владу, децентралізувати її.

У Бут. 9 ми бачимо появу уряду. У Бут. 10 з'являються нації, народи. Ной мав децентралізований уряд, щоб унеможливити зло. Але Нимрод захопив владу і багатства й почав централізувати владу, став першим царем. У Бут. 11 ми бачимо перше спотворення влади (історія Вавилону). Бог побачив у цьому небезпеку і зупинив їх будівництво, змішавши мови. Таким чином відбулася децентралізація. Ця історія — підтвердження того, що Біблія не підтримує централізацію влади.

На жаль, з того часу централізація влади почалася скрізь на землі. Появилися фараони і кесарі, царі і королі, імператори і хани. І в усіх стародавніх націях уряди були корумповані.

Що робить Бог? Він кличе Авраама (Бут. 12). Не просто для того, щоб вивести новий народ і створити нову релігію. Нова нація мала повністю відрізнитися від язичницьких. Це мала бути країна, де чітко слідують Божим планам доброго правління, доброї сім'ї, доброї релігії. Тому навчання лідерів таке важливе.

Далі в Бутті вся історія фокусується на цьому народі. Бог дає Мойсееві повну систему державної влади. І знову з'являється слово «завіт». Це вже була не усна традиція, а писемна. Це була перша у світі конституція.

Сьогодні майже всі країни мають записані конституції. А взялося все з Біблії — це ідея про обмеження влади уряду. Тому в Ізраїлі перші 400 років не було царя, не було централізації влади. Для інших країн це було дивно. Конституцією Ізраїлю був текст з Вих. 20-23. Ці чотири розділи — закон, за яким вони жили.

У кожній конституції є преамбула — заява про ціль. Ціль тої конституції була в Десяти заповідях. То була заява про найвищі цінності суспільства. Ці цінності влада мала захищати.

Перші чотири заповіді стосувалися віри і релігії. Наступні шість — то були людські права і відносини. До сьогодні по всьому світу ці заповіді залишаються найбільшими людськими правами. Скажімо, право на життя, право на приватну власність, на сім'ю та шлюб... Звідси походить захист родини, захист приватної власності, захист людського життя...

Ісус і політика

Ісус теж навчав про владу, про політику. І підкреслював думку про обмеження влади. Коли опоненти задали Йому політичне питання про сплату податків, Він відповів: «Покажіть Мені гріш податковий». І принесли динарію Йому. А Він каже до них: «Чий це образ і напис?». Ті відказують: «Кесарів». Тоді каже Він їм: «Тож віддайте кесареви кесареві, а Богові — Боже» (Мт. 22:19-21).

Це було дуже спірне питання, і від відповіді залежала Його подальша доля. Це була пастка. Але Ісус використав монету, щоб навчати нас про політику. Це була дуже тонка відповідь, яку не зрозуміли римляни, але зрозуміли всі євреї. Усі євреї з першої сторінки Біблії і через все Писання вчилися знаходити образ Божий.

Ми створені за образом Божим. Душа і розум людини унікальні. Бог дав нам духа, через якого ми спілкуємося з Творцем. Він дав нам розум, щоб ми думали раціональним чином, так само, як думає Бог. І Він дав нам здатність перетворювати наші думки на слова.

Що євреї зрозуміли зі слів Ісуса? Віддайте кесарю кесареви, але ніколи і нікому не віддавайте те, як ви думаєте, як ви поклоняєтеся. Ісус кинув виклик римській владі. Він наголосив, що над усім — не держава чи уряд, але Бог. Влада в державі має бути обмежена.

Християни мають бути при владі. Ця думка не нова. Сам Ісус підкреслював це: «Ви знаєте, що князі

народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, — хай буде він вам за раба» (Лк. 20:25-27). Це не релігійна думка — це політична думка.

Держслужбовець — це слуга, а люди — от хто пани. Держава існує для того, щоб захищати людину. Ісус каже, що думки володарів неправильні, але не каже, що влади треба уникати, навпаки, треба бути при владі, щоб показати світові взірць влади.

Коли Мойсей запровадив уряд в Ізраїлі, він не поставив їх на чолі царя. Він запровадив децентралізовану владу суддів.

І як вони приходили до влади? Це не Мойсей їх призначав. Ось що він зробив: «Того часу Мойсей звернувся до народу: «Візьміть собі мужів мудрих, і випробуваних, і знаних вашим племенам, і я поставлю їх на чолі вас» (Повт. Зак. 1:13).

Хто обирав владу? Самі люди! Уперше у світовій історії громадяни отримали владу обирати своїх керівників. Сьогодні ми називаємо це демократією.

Це приклад від Бога для того, щоб приводити до влади добрих людей. Тут не сказано молитися за добру владу. Тут сказано вибрати собі добру владу. Це наша відповідальність. І цьому потрібно навчати віруючих людей.

Апостол Павло каже про це віруючим у Греції. Зауважимо, що тоді це була єдина нація на землі, котра мала свободу вибору і де віруючі могли голосувати. Ізраїль це втратив, а Греція зберегла. І Павло каже: «Хіба ви не знаєте, що ми будемо судити анголів, а не тільки життєве?..»

Коли Павло приходить до Коринту, він приводить з собою кількох людей, у тому числі й Ераста. І цей Ераст переміг на виборах міської влади і став мером міста. Павло пише в листі до римлян: «Вітає вас міський доморядник Ераст...» Раніше Ераст був в команді Павла, а тепер він має нову працю в міській владі.

Дослідники кажуть, що цю посаду можна було отримати тільки через вибори. І Ераст став політиком з благословення Павла.

Віруючих там було лише два відсотки, церква була дуже молода. Як він переміг? Він здобув голоси не лише віруючих. Напевно, віруючі допомогли йому стати відомим. Вони добре провели виборчу кампанію.

Кілька років тому ми з дружиною відвідали Коринт. І бачили пам'ятник, який поставили на честь Ераста. Він зберігся до наших днів. І там написано, що Ераст відрізнявся від інших політиків тим, що служив людям.

Ось що нам потрібно! Християни мають бути у всіх сферах життя і через це впливати на суспільство. Дуже багато прикладів цього залишила нам історія.

Коли розвалився Радянський Союз, у Латвії віруючі всіх конфесій об'єдналися і почали нову політичну партію. Вони навчили віруючих голосувати і перемогли на виборах. У результаті християни отримали більшість у парламенті. Спікером парламенту став пастор. Міністром оборони — лютеранський пастор. Міністром економіки — п'ятидесятницький пастор. Міністром внутрішніх справ — баптистський пастор. У ЗМІ жартували, що то партія священиків. І вони справилися з викликами і подолали корупцію.

Є й інша історія. Індонезія — переважно мусульманська країна. Я працюю там 15 років. Християн там не більше 15 відсотків (протестантів, католиків та інших), але через те, що вони об'єдналися, вони почали керувати. Мером найбільшого мусульманського міста у світі Джакарти (понад 20 мільйонів населення) у 2014 році став християнин. І він керує досі. Християн з мусульманами там об'єднали сімейні цінності.

У Латинській Америці протестанти і католики об'єдналися і трансформують Колумбію, Бразилію. Це діється у США, де 80 відсотків віруючих об'єдналися навколо Трампа, і він кожного тижня зустрічається з пасторською радою. Йому пояснюють, як робити політику на християнських засадах. І віце-президент США Майкл Пенс — щиро віруюча людина.

Таких прикладів дуже і дуже багато. Якщо християни перестануть вважати, що це неможливо, і почнуть працювати разом, усе зміниться.

Щоб мати добру державу, треба не тільки молитися, — треба працювати у всіх сферах життя і чинити справедливий опір тому, з чим ми не згодні, що неправильне, що суперечить Біблії. Саме з такого публічного протесту почалася Реформація в Європі.

Нам потрібна Реформація протесту проти зла і корупції, якщо ми хочемо реформувати свою країну. Потрібно достатньо християн, які розуміють, що робити. Нам потрібне пробудження серед християн.

СОН ВІД БОГА ПЕРЕВЕРНУВ ЙОГО ЖИТТЯ

На похорон Вільяма Бута в 1912 році зібралося більше 150 тисяч осіб, у тому числі королева Англії Марія. На той момент «Армія спасіння» – Церква, яку заснував Вільям Бут, поширилася на десятки країн, налічуючи більше двох мільйонів послідовників. Англія пережила одне з найбільших пробуджень у своїй історії!

Вільям Бут народився в нерелігійній сім'ї і з дитинства вів світський спосіб життя. Коли йому минуло 15 років, знайомі запросили його в методистську церкву, де він і прийняв Ісуса Христа у своє серце. Одразу після покаяння Вільям почав служити Богові, запрошуючи своїх друзів до церкви.

Неймовірно враження на нього справили історії про Чарльза Фіннея, котрий кілька десятків років проводив служіння в цій церкві. Очевидці розповідали, що тоді каюлися найзапекліші грішники, люди натовпом приходили на зібрання, і приміщення не могло вмістити всіх охочих. Увесь Ноттінгем переживав потрясіння. І це надихало Вільяма Бута.

Якось, коли він їхав в потязі і дивився

в вікно, він побачив видіння. Ось як він сам це описував: «Я побачив великий, темний і бурхливий океан. У тому океані тонули мільйони людей, котрі кричали і волали про допомогу. Посеред цього бурхливого океану я побачив величезну скелю. Перед нею була якась наче платформа, на яку з того страшного океану видиралося безліч людей.

Але те, що я побачив далі, вразило мене. Спасенні з тої страшної води люди дуже скоро забули про ті жахи, котрі пережили. Багато з них не виявляли ні найменшого хвилювання з приводу

того, що відбувалося навколо. Вони немов не зауважували тих, хто тонув і гинув у страшних водах.

І враз я побачив щось чудесне: велике саяво пронизало пітьму, і туди, де гинули люди, Хтось опустився. Я бачив, як Він намагався спасти людей ціною Своєї крові. Він весь час кричав і закликав тих, хто вже був врятований, прийти і допомогти Йому.

Потім я побачив найстрашніше: люди, котрих Він звав, ніяк не реагували на Його заклик. Вони були зайняті важливими справами. Деякі метушилися, дехто

просто радів, а дехто, навпаки, просив Його благословити їх.

Тоді я усвідомив, що найважливіше, що Бог від нас хоче, – це спасати через нас інших людей».

Після цього видіння життя Вільяма Бута кардинально помінялося. Якось, проїжджаючи через Лондон, він опинився у східній частині міста і був шокований побаченим: алкоголь, дитяча проституція, бездомні люди... Це так зачепило його серце, що він написав дружині: «Я знайшов своє покликання!».

Плвеонувшись до рідного Ноттінгема, він отримав заманливу пропозицію стати пастором найбільшої і найбагатшої церкви міста. Кар'єра обіцяла багато... За розповідями очевидців, коли на зібранні оголосили цю пропозицію, дружина Бута Катерина, котра сиділа на балконі, на весь голос прокричала: «Вільяме, не погоджуйся!».

Незабаром сім'я переїхала до Лондона і почала служити найбіднішим і найнижчим прошаркам населення. З самого початку це була тяжка справа. Вони щодня виходили на перехрестя вулиці і проповідували. Їх закидали камінням, обзивали і зневажали, і навіть били. Однак Вільям знав, що до цього служіння їх кличе Бог. Якось, коли він разом із помічником проповідував великому натовпу, якийсь чоловік плюнув на нього. Помічник хотів витерти плювок, але Вільям сказав: «Не

треба, це моя медаль!..»

Потихеньку ті п'яниці і волоцюги почали приймати Христа, служіння почало зростати. Щоб працювати в такій ворожій атмосфері, Вільям вирішив запозичити в служінні армійські атрибути. Він говорив: ми наче в армії, тому що повинні завойовувати цих людей для Ісуса. Так народилося відоме у всьому світі служіння «Армія спасіння».

Вони адаптували військову форму, подібну на форму британської армії. Вільям став генералом, новонавернених почали звати курсантами, члени церкви стали солдатами, а служителі – офіцерами. Місяця, де проводили служіння, стали блокуваннями, а євангелізації – воєнними походами.

Девізом армії було потрійне S – Soup, Salvation (суп, мило, спасіння). Це відображало їх дії: нагодувати, помити і спасти. (На жаль, як зауважив один пастор, на сьогодні залишилися лише перші дві цілі).

1904 року Вільяма Бута офіційно запросили в Букінгемський палац. На зустрічі король Едуард VII запитав його: «Який ваш улюблений спосіб відпочинку?» – «Ваша величність! Дехто відпочуває прикраса до золота, дехто – до місцевості, а я – до спасіння душ», – відповів Бут.

Найвідоміша цитата Вільяма Бута: «Спасайте душі навіть тих, хто найгірший».

ЯК ПОСИЛИТИ СЛУЖІННЯ ЖІНКАМ У СУСПІЛЬСТВІ, ЩО СТІМКО ЗМІНЮЄТЬСЯ – ПРО ЦЕ ЙШЛОСЯ НА НАРАДІ ВІДДІЛУ ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ УЦХВЄ

У суботу, 9 лютого, в Головному офісі УЦХВЄ відбулася робоча зустріч Ради жіночого служіння з обласними відповідальними сестрами.

Розпочала її словами настанови, побажання і благословення завідувачка Відділу жіночого служіння УЦХВЄ Віра Деркач. Правда, у зв'язку з відсутністю, – у віртуальному форматі (дяка Богу за новітні технології, вони дуже корисні, якщо їх правильно використовувати). Модерувала зустріч заступник сестри Віри Людмила Бендус.

Поглиблювати стосунки з Вірним Богом захотила Оксана Малішук, підготувавши семінар на тему «Віра. Довіра. Вірність».

«В основі нашої віри лежить Слово, яке сказав Бог. В основі довіри – особисте

знання Доброго і Вірного Батька, Який любить нас безумовною любов'ю. Вірність – це сутність Самого Бога, тому Він формує її в нас, а вона проявляється у ставленні до Нього та людей, у словах і в практичних справах», – наголосила

Оксана Малішук.

Були заслухані звіти обласних відповідальних по служінню за минулий рік, обговорені плани на майбутнє, надані поради щодо посилення ефективності служіння жінкам в умовах суспільства, що стрімко змінюється.

І, безумовно, було звершено багато молитов. До останньої молитви – молитви подяки і довіри Творцеві сестер закликала Ріта Федорчук з Київщини.

Щоб зустріч була плідною та ефективною, багато попрацювали члени Ради жіночого служіння, які напередодні на робочій нараді Ради узгодили пункти порядку денного зустрічі і підготували для засідання всі необхідні матеріали.

Людмила Бендус.

ЧАРЛЬЗ КОЛСОН – ЗЛОЧИНЕЦЬ, ЯКИЙ СТАВ ХРИСТІЯНСЬКИМ ЛІДЕРОМ

Чарльз Колсон – «натхненник» брудних політичних технологій, які привели до відставки президента США Річарда Ніксона, вийшовши з в'язниці, став одним із провідних християнських лідерів Америки.

Чака Колсона відправили в тюрму після того, як він визнав себе винним у тому, що перешкоджав правосуддю під час так званої Вотергейтської справи. Після свого, як він сам називав, «релігійного пробудження, яке сталося за ґратами в'язниці», він провів залишок життя, служачи ув'язненим і проповідуючи Євангеліє.

його обрання став особливим радником президента.

Після відставки Ніксона, який був змушений залишити посаду президента через Вотергейтський скандал, його найближчі соратники опинилися на лаві підсудних. У тому числі й Колсон, якого звинуватили в перешкоджанні правосуддю і в червні 1974 року винесли вирок – тюремне ув'язнення. Звільнили його достроково в січні 1975 року.

Вийшовши з в'язниці, Колсон заявив, що більше не буде займатися політикою. Він захопився християнством і в 1976 році заснував християнську організацію «Тюрмне братство», яке допомагало ув'язненим.

У 2005 році Чарльз Колсон потрапив у список 25 найвпливовіших американських релігійних проповідників за версією журналу Time. Колсон написав більше 30 книг, продав їх загалом більше п'яти мільйонів примірників.

Помер він 21 квітня 2012 року у віці 80 років.

МУДРІСТЬ ВДЯЧНОСТІ

В одному місті жив дуже багатий, але пухатий і хвалькуватий чоловік. Він був неодруженим, з родичами не спілкувався, сусідів зневажав і часто висміював їх у колі таких самих, як і він. Утім, він не любив навіть своїх друзів, а небу часто дорікав тим, що він не найбагатший, не найзнаменитіший і не найшанованіший чоловік у місті.

І до того набридло Господу слухати заздрісні скарги і стогін цього чоловіка, що коли той протратив весь свій маєток, навіть не забажав простягнути свою руку допомоги. Коли ж з уст банкрута посилалися прокляття на адресу Бога, стався нещасний випадок – в його дім потрапила блискавка, і той дотла згорів.

Гірко заплакав чоловік і пішов шукати притулку

у своїх друзів. Однак жоден із них не прийняв його. Дехто лише насміхався з горя ще вчорашнього друга. Вночі він, голодний, втомлений і замерзлий, у відчаї постукав у вікно сусідки – бідної вдови з двома маленькими дітками. Та не тримала на нього зла і від усієї душі запропонувала йому дах і їжу.

Вранці цей чоловік стояв у храмі на колінах і, заливаючись сльозами, просив у Бога прощення

за свою глупоту і гордість. Доброта і великодушність колись зневаженої ним жінки глибоко зачепили його душу. Він молився: «Господи, прости за те, що не цінував дари Твої і не був вдячним за милість Твою». Незабаром він помирився з родичами і ті допомогли йому побудувати малий будинок. Так він став жити в мирі і згоді зі всіма.

Минуло кілька років. Бідна вдова, яка прийняла його в найважчі дні його життя, померла, а її діти залишилися сиротами. Постукали вони в його дім і попросили взяти їх до себе. Поспівчував їм чоловік, але відмовив:

– Моя хата маленька. Постукайте краще до тих, хто заможніший. Та і жити я звик сам...

Пішли сироти засмучені. А вранці чоловік не зміг піднятися з ліжка – його спіткала якась невідома хвороба. Гірко заплакав і у відчаї почав кликати до Бога:

– Знову я прогнівив Тебе, заплатив за свою глупоту здоров'ям. Чому Ти так жорстоко караєш мене? Посміхнувся Господь і відповів йому:

– Бо не вмієш ти бути мудрим без страждання і горя.

Чоловік все зрозумів. Він вимолив у бідних сиріт прощення, і ті з радістю увійшли в його дім і допомогли йому здолати недугу. Тоді чоловік подякував Богові за милість удруге. Відтоді він щомиті міг радіти присутності близьких людей, голоси яких відгукувалися в його серці відлунням невимовного щастя.

Одного разу, коли він сидів у дворі, бавлячись із онуками, мимо проходили його колишні друзі. Вони впізнали його і стали насміхатися над його малою хатою, бідним одягом і дітьми. А він звів свій зір до неба і подякував Богу за чудове життя. Ось і вся мудрість вдячності.

Тетяна Дрібниця.

ЗАБУТІ СКАРБИ ЄВАНГЕЛІЯ

Які теми користуються нині найбільшою популярністю? Кого найбільше полюбують слухачи? Тих, хто проповідує в стилі: «Як упоратися з повсякденними проблемами», «Як виховати дитину», «Як бути щасливим і задоволеним». Тисячі людей їдуть за тисячі кілометрів, щоб отримати пораду, почути почитання, отримати підбадьорення і насолодитися розрадою.

Причина полягає в тому, що християни почали вважати, буцімто Євангеліє має відношення тільки до нашого спасіння, а не до повсякденного життя, де потрібні поради психологів, терапевтів, певні методики тощо. Але чи так це?

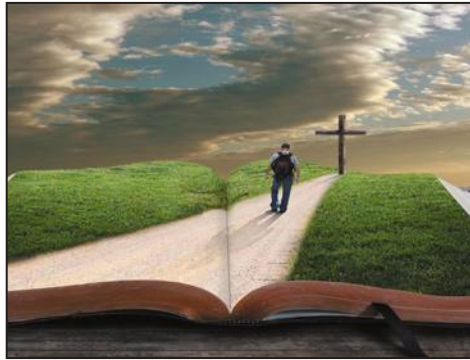
Співрозп'яття – невід'ємна складова Євангелія

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Ці слова – справжня перлина Священного Писання. Вірою у здійснене на хресті викуплення ми стаємо дітьми Божими. За свідченням Писання, «хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить – а гнів Божий на нім перебуває».

Примирення з Богом – мета Євангелія. Ісус помер за всіх людей усіх часів і народів. Але мир із Богом мають лише ті, хто прийняв Його вірою.

То чому ж тоді Спаситель говорить: «І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний» або: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!» – увійде в Царство Небесне»? Можливо, тексти, які ми цитуємо, коли говоримо про Євангеліє, – це ще не все Євангеліє? І про що проповідував Павло, коли затягував бесіду до півночі, а потім і до самого ранку?

Павло пише до віруючих у Галатії: «А пішов я (у Єрусалим) за відкриттям. І подав їм Євангелію, що її проповідую між поганями, особливо знатнішим, чи не дарма змагаюся я чи змагався». Як би я хотів бути

там і послухати, що він запропонував апостолам!

А потім до мене дійшло: Бог спеціально дав Павлові час записати Євангеліє, яке він проповідував, у формі послань. Павло не мав лікарняної страховки і був змушений, при всіх його пригодах, побиттю камінням, палицями та батогами, у тюрмах, у голоді, холоді, корабельних аваріях та інших капостях мати свого... лікаря. Ним був Лука, лікар і прекрасний письменник, який зібрав усі достовірні свідчення про народження, життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа і виклав їх у книзі, яку ми знаємо як Євангеліє від Луки.

У посланнях Павла Євангеліє викладено у богословських аргументах із посиланням на одкровення, яке дав йому Сам Ісус Христос: «Звіщаю ж вам, браття, що Євангелія, яку я благовістив, вона не від людей. Бо я не прийняв, ні навчився її від людини, але відкриттям Ісуса Христа».

То про що ж Павло до ранку розповідав, коли пояснював Євангеліє? Посилаючись на історичну смерть Спасителя на хресті, він говорив про свою і нашу смерть із Христом. Називав він це співрозп'яттям. Співрозп'яття – невід'ємна складова Євангелія Христового. Воно вирішує питання нашої свободи від Закону. Якби ми не були розп'яті разом із Христом, нам потрібно було б виконати усе, написане в Законі.

Співрозп'яття вирішує питання гріха: нам гріх прощений, і з Христом ми, за словами Павла, «померли для гріха». Воно вирішує питання нашого повсякденного освячення, переможного життя,

вільного від влади гріха, життя перемоги над спокусами і самим «законом гріха і смерті». «Знаючи те, – пише апостол Павло до римлян, – що наш давній чоловік розп'ятий із Ним»; «Я розп'ятий з Христом» (Гал. 2:19).

Як пише Еван Робертс, «різниця між релігійною вірою і вірою звістки Євангелія полягає саме в тому, що по-справжньому віруючий знає: його плоть, із пожадливостями та з похотями, розп'ято, і вона залишається розп'ятою» (Гал. 5:24).

Про співрозп'яття Павло говорить так багато, що не дивно, що його бесіди іноді затягувалися до ранку.

Христос у нас – невід'ємна складова будь-якої проповіді

І ще про одну дуже важливу складову Благої Звістки він говорить. У ній – квінтесенція усього плану спасіння.

«Христос у вас – надія слави!». Це те, що відрізняє Євангеліє від будь-якої релігії. «А коли хто не має Христового Духа, той не Його»; «І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу». Дух Самого Бога живе в нас. Реальність цього аспекту Євангелія робить нас, за словами Петра, «причасниками Божої істоти». У цій реальності – відповідь на тугу душі людської за втраченим спілкуванням із Богом. Сам Бог живе в нас!

Ця реальність робить нас Церквою, оскільки «ми всі одним Духом охрищені в тіло одне... і всі ми напосні Духом одним». Христос у нас – це невід'ємна складова будь-якої проповіді Євангелія. Не щось саме собою зрозуміле, а цвях кожної проповіді, фундамент, основа, на якій будеється заклик до спасіння, до нового життя.

Смертю Христа ми примирилися з Богом, але спасаємося життям Його у нас. Без цього аспекту проповідь Євангелія неповна, однобока, вона кладе хитку основу для подальшого життя людини, котра увірвалася. Не дивно, що так багато християн мають великі проблеми в повсякденному житті, оскільки не вірять, не знають, що їхнє тіло розп'яте, що життя Христове в нас – це реальність, а не містика.

Сила Євангелія

«Не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре», – говорить Павло. А Христос сказав, що зсередини,

із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіжки, душоубства, перелюби, здріства, лукавства, підступ, розпуста, завидуюче око, богозневага, гордощі, безумство – усе це оскверняє людину. І через пророка Єремію Бог говорить, що «людське серце найлукавіше над все та невігойне».

Його не виправити! Його можна тільки замінити! «І дам їм одне серце, і нового духа дам у вас, і вийму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце із м'яса, щоб вони ходили за уставами Моїми, і додержували Мої постанови та виконували їх. І вони стануть Мені народом, а Я буду їм Богом!».

Дух Святий, що оселився у нас, змінює нас у Свій образ. Це не мрія, це реальність дії сили Євангелія в нас.

Ціль земного життя – вічність

І ще один важливий бік Євангелія Христового. Апостол Павло пише до колосян: «Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явиться з Ним у славі і ви».

І ще: «Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній. Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!» (2 Кор. 4:16-18). Відмінною рисою всіх мужів і жінок віри було життя, яке мало на меті небо...

«А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного» (1 Кор. 2:12-13).

Цим Божим багатством ми покликані ділитися з іншими, проповідуючи їм Євангеліє Христове в аспектах: викуплення; розп'яття з Христом як реальності та інструмента влади над гріхом; дарування людині нової природи і захищеного у Христі, вічного життя. Ці багатства ми маємо вже сьогодні і зараз.

Вальдемар Цорн.

У Полтаві молодіжні лідери церков провели навчання та обговорили плани заходів на рік

Захід розпочався із зустрічі зі старшим пресвітером об'єднання церков ХВС області Михайлом Романом, який поділився баченням на 2019 рік та зробив наголос на важливості служіння для молоді. «Євангелізація серед молоді важлива, і нам потрібно об'єднуватися в пості та молитві, щоб досягати їх», – зазначив Михайло Степанович. Він також подякував християнській молоді Полтавщини та керівникам молодіжних служб за працю та активність.

Олександр Савчук, пастор та викладач із м. Хмельницького, ділився з присутніми семінарами на тему «Покоління Y&Z – специфіка роботи з молоддю цього віку», а також «Бачення молодіжного служіння».

Ввечері був чудовий час спілкування на довільні теми. Спікери та молодіжні керівники ділилися порадами, розповідали про труднощі, які трапляються у служінні, та говорили, як із ними справлятися.

Наступного дня служіння для молодого покоління презентував обласний керівник Сумського об'єднання церков ХВС Ярослав Ярошенко. Інформація була досить корисною, адже специфіка роботи на Полтавщині така ж, як і на Сумщині.

chve.org.ua.

З ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ: ВЛАДА НАСТУПАТИ

«Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіонів, і на всю силу ворожу, і ніщо вам не зашкодить» (Лк. 10:19).

Біблія переконливо говорить про реальність невидимого духовного світу. Християни час від часу стають свідками того, як духовна війна набуває цілком фізичних рис, вриваючись у повсякденне життя дітей Божих. Атаки ведуться з трьох напрямків: зсередини «партизанить» гріховна плоть, ззовні спокушує світ своїми збоченими цінностями, зі світу духів по найслабших місцях б'ють диявол і його демони.

До причин демонічної залежності належать окультні практики, ідолопоклонство, законництво, гріховна залежність, духовна безвідповідальність, невігластво, некорінність у вірі. На сторінках Нового Заповіту вигнання бісів практикує Сам Ісус Христос, демонструючи абсолютну духовну владу. Він не знав невдач, і Йому було досить лише дати наказ залишити тіло людини.

Відправляючи Своїх учнів на служіння, Ісус сказав: «А ходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилося Царство Небесне. Уздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів» (Мт. 10:7-8).

На III століття в деяких церквах, зокрема у Римі, з'явилися спеціальні служителі, які називалися екзорцистами. Їх головним завданням було не тільки навчання і підготовка до хрещення, а й звільнення від окультної обтяженості, у разі необхідності – вигнання бісів.

Деякі з отців Церкви стверджували, що виганяти бісів здатний кожен християнин. Однак переважала думка, згідно з якою це служіння могли нести не всі. Юстин, Іриней і Оріген вчили, що займатися екзорцизмом слід христіянам, наділеним відповідними духовними дарами, перш за все – даром розпізнавання духів (1 Кор. 12:10).

Провідний богослов і апологет II століття єпископ Іриней Ліонський писав: «Справжні учні Христа, отримуючи від Нього благодать, роблять в ім'я Його чудеса задля благодіяння іншим людям, згідно з тим, як кожен із них отримав від Нього обдарування.

Бо одні істинно і без сумніву виганяють демонів, так що самі, звільнені від злих духів, часто робляться віруючими в Христа і звертаються до Церкви. Інші мають передбачення майбутнього, видіння і пророчі мови. Інші ж цілюють хворих через покладання рук і повертають їм здоров'я».

Ісус не відчував жодних труднощів із розпізнаванням як демонічного впливу, так і суто фізичних проблем зі здоров'ям (Лк. 4:40-41). Він ніколи не покладав рук на одержимих, на відміну від хворих. Якщо випадок епілепсії і лунатизму, викладений у трьох Євангеліях (Мт. 17:14-18; Мр. 9:14-29; Лк. 9:37-43), розглядається як зумовлений одержимістю, то в іншому тексті лунатики чітко відрізняються від біснудатих (Мт. 4:24). Також привертає увагу діагностичне запитання Ісуса: «Як давно йому сталося це?» (Мр. 9:21).

Для того, щоб подолати загальний вплив диявола, людині необхідно прийняти Євангеліє вірою, покаятися перед Богом і перейти народження згори. У випадках окультної обтяженості або гріховної залежності починаючи з кінця II століття у Церкві почали практикувати зречення від сатани.

Формула зречення передбачала відмову від диявола, від його гордині, його справ або його ангелів. Цей ритуал мав на меті повну відмову від усіх обрядів язичницьких релігій, зокрема від диявольської пишноти урочистих процесів і видовищ. Відбувалося зречення під час підготовки до хрещення під контролем наставників, а також безпосередньо перед хрещенням під керівництвом єпископа.

У випадках біснудатості з апостольських часів Церкви відомі основні засоби. По-перше, це вигнання Ім'ям Ісуса. Ім'я Христа не можна використовувати як магійний ключ для отримання надприродної сили в духовному світі. Демонів не здивувати Ім'ям Ісуса, вони Його знають. Набагато важливіше знати Самого Ісуса, а ще важливіше – аби Він знав нас (Дії 19:11-16).

Другий дієвий засіб – молитва. Ранньохристиянський богослов і апологет Минуцій Фелікс сказав: «Ми виганяємо їх (демонів) з тіл... жаром наших молитов».

Третя можливість – це посилення молитви постом. Із цього приводу в Орігена знаходимо важливе застереження: «Звернімо увагу й на слова: «Цей рід не виходить інакше, як тільки від молитви та посту» (Мр. 9:29), щоб, якщо коли-небудь нам доведеться піклуватися про когось, хто страждає на таке, ми не заклинали, не запитували, не говорили з нечистим духом, але, діючи постом і молитвою, вигнали з нього нечистого духа». Варто особливо підкреслити, що він застерігає від будь-якого діалогу з демонами.

Говорячи про протистояння дияволу і нечистим духам, важливо пам'ятати про можливі контратаки. Христос попереджав про небезпеку рецидиву: «Коли дух нечистий виходить з людини, то блукає місцями безвидними, відпочинув шукаючи, але, не знаходячи, каже: «Вернися до хати своєї, звідки й вийшов». А як вернеться він, то хату знаходить заметену й прибрану. Тоді він іде та й приводить сімох інших духів, лютіших за себе, – і входять вони та й живуть там. І буде останнє людині тій гірше за перше!» (Лк. 11:24-26).

Біси намагаються залякати того, хто веде з ними духовну війну, і якимось чином зашкодити йому (1 Петр. 5:8). Проте перші християни знали, що в духовній боротьбі важливо вміти і атакувати, і захищатися (Еф. 6:10-18). Для успіху ми маємо все необхідне: біблійне вчення про людину і духовний світ, а головне – силу і владу Святого Духа.

*Михайло Чернявський.
Магістр богослов'я.*

Віктор Котовський

БУТИ ДОСКОНАЛИМ ПЛОДИ ДОСКОНАЛОСТІ

Раніше ми говорили про певні кроки досконалості в любові, що проявлялися в поклонінні, прославленні, милосерді, жертвовності тощо, але вершину досконалості любові Євангеліє називає любов, що охоплює цілковито всю істоту людини. Ісус сказав: «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумінням твоїм, і всією силою твоєю» (Мр. 12:30).

Серце. Більшість дослідників Біблії вважають, що серце і дух – поняття цілком тотожні. Це так лише приблизно, але, щоб надто не ускладнювати загальну картину, погодимось з цим.

Як полюбити Бога серцем – тут особливих перешкод для розуміння немає, бо «любов Божа влилася в серця наші Духом Святим, даним нам» (Рим. 5:5). Для цього потрібні деякі умови. Знаходимо їх у двох місцях Письма.

«І одна жінка на ім'я Лідія... яка шанувала Бога, слухала нас, а Господь відкрив її серце слухати уважно те, що говорив Павло» (Дії 16:14). Таким чином, треба, щоб було відкрите серце.

«Отже, коли ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати дітям своїм, оскільки більше Отець Небесний дасть Духа Святого тим, хто просить у Нього?» (Лк. 11:13). Щоб просити, необхідно мати бажання. А хто прийняв Духа Святого, той прийняв і любов Божу, і їй належить свідомо розвивати й примножувати.

Душа. Загальноприйняте розуміння душі – як втілення нашого «я», що виявляє себе у розумі, волі та почуттях. З почуттями досить докладно ми розібралися раніше. Воля ж нам потрібна, по-перше, як охоронець наших почуттів: не радіти тому, чому радіє сатана, не піддаватися на принади лукавого, що ними переповнений світ, утримуватися від сумнівних намірів тощо. По-друге, вона також надійний помічник у нашому прагненні до духовних висот: не відступати, не гаяти часу даремно, не відволікатися на пусте й так далі.

Розуміння. Полюбити Бога розумом – значить пізнати, перш за все, глибини і красу Слова Його, усвідомити велич Його Самого, осгаючи, у міру сил, неймовірну складність і досконалість Його творіння, гідно оцінити значення жертви Ісуса Христа для людства тощо. Чим глибше ми занурюємо свій розум в глибину цих духовних явищ, тим більше захоплення опановує нами і щедро наповнює наші почуття.

Величезною проблемою для Церкви з давніх давен було погане знання Слова. Не кажемо про часи, коли люди не мали Біблії своєю рідною мовою, але й тепер, коли Біблія загальнодоступна, є великий запит на мудрих вчителів, котрі би не лише володіли глибокими знаннями у галузі теології, але й мали би постійні одкровення від Бога, здатні були повсякчас давати людям гарну духовну поживу, подібно до того, як Ізраїль у пустелі отримував кожного дня свіжу манну з небес.

Сила. Як полюбити Бога силою? Синоніми до цього слова: потужність, могутність, міцність, можливість, добробут, багатство. Якщо ми любимо Бога, то всі ці речі, зібрані разом, і дають необхідне наповнення нашим почуттям, адже любов обов'язково повинна підкріплювати наші зусилля у праці, у служінні фінансами тощо. Але це – деталі. На найвищому рівні любов не розпадається на складові. Вона є проявом загальної благодаті, що її дано людині. І ця благодать потім виявляє себе у різній якості: радості, милосерді, братолюбстві, дарах та різного роду служіннях.

Підтвердження цьому знаходимо вже у Повторенні Закону 6:5, що його, власне, і цитує Ісус: «Любитимеш Господа, Бога твого, всім серцем твоїм...» Як ми зазначали, серце у єврейській мові означає всі властивості характеру внутрішньої людини: розум, волю, думки, бажання, емоції.

Нам досить важко було б зрозуміти це все, а тим більше брати за приклад для практичного застосування, якби Слово Боже не являло за взірця діяльність достатньої кількості подвижників віри, які, спираючись на Боже благословення й допомогу, дісталися найвищих щаблів духовного зростання.

Ісус. «І одежа Його стала блискуча й біла як сніг, така, що на землі ходен білильник не може вибілити» (Мр. 9:3). Потужною благодаттю були просякнуті не лише Його тіло, а навіть одяг.

Мойсей. «Сини Ізраїля бачили, що обличчя Мойсея сяяло промінням» (Вих. 34:35). Нема жодного сумніву в тому, що не лише обличчя патріарха було наповнено потужною благодаттю, але і все тіло, просто світла того не видно було з-під одягу.

Єлісей. «Одного разу якось ховали людину одного чоловіка, та як побачили ватагу, кинули того чоловіка у гріб Єлісея й утекли. Той торкнувся об кості Єлісея, ожив і знявся на ноги.» (2 Цар. 13:21).

Якщо порівняти цих трьох осіб, то побачимо, що силу Божої благодаті вони мали різну. В Ісуса сяяв навіть одяг, у Мойсея – лише тіло, від Єлісея ніякого сьйива не помічали. Великою благодаттю

користувалися й апостоли. Про Петра відомо, що люди «виносили хворих на вулиці і клали на постелях та ліжках, щоб коли Петро буде проходити, то щоб хоч тінь впала на кого з них» (Дії 5:15). Ось потужна сила, що напевно не поступалася силі Єлисея. І про ап. Павла маємо свідчення: «Бог творив немало чудес руками Павла. Так що на хворих клали хустки і пояси з тіла його і вони зцілюлися від хвороби, а нечисті духи виходили з них» (Дії 19:12).

У принципі, особливого значення не має – спостерігаємо сьйиво чи воно відсутнє, важлива сама наявність в істоті людини потужної благодаті, що діє відповідно до волі Божої та обставин життя. Тут і почуття, і дари, і дії, та все це скріплює любов, утримує в єдності її сила: «А над усім тим зодягніться в любов, яка є сукупністю досконалостей» (Кол. 3:14).

Хто полюбив Господа й довів це своїм життям, той користується особливою прихильністю Творця неба й землі: «Тому що він явив свою любов до Мене, Я його врятую, Я вивиму його, бо знає Моє ім'я, візвє до Мене, і Я озвусу до нього, Я буду з ним у скруті, Я визволю його і його прославлю. Довгим віком його насичу і явлю йому Моє спасіння» (Пс. 91:14-16).

Мов ягня серед вовків

Якщо про когось із біблійних героїв віри можна не вагаючись сказати, що він досяг найвищого ступеня любові Божої, то це ап. Павло. Про свої почуття він сам не надто любить говорити, але є одне місце, де апостол розкриває всю сутність свого життя: «Хто відлучить нас від любові Божої? Чи скорбота, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?... Я переконаний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні початки, ні теперішнє, ні майбутнє, ні будь-які сили, ні висота, ні глибина, ні інше якесь творіння не зможе відлучити нас від любові Божої, яка у Христі Ісусі, Господі нашім» (Рим. 8:35). Ось приклад життя справжнього християнина, приклад невинного поступу від нижчого до вищого, від духовних початків до вершин.

Які ознаки досконалості являє нам діяльність цього великого мужа Божого? Найперше – його ставлення до недругів. Порівняємо ставлення Павла до людей, що ставали йому на заваді, й відповідні переживання царя Давида, який всю старозавітну історію Ізраїлю був взірцем найважливіших людських чеснот. Погляньмо на молитви царя. Не раз і не два він благає Бога про допомогу в боротьбі з ворогами, молить про захист, часто впадає у депресію та безнадію, знемагає у скорботі: «З журби

в очах моїх темніє; вони ослабнули через усіх моїх ворогів» (Пс. 6:7). Він ненавидить, кидає гнів свій на нечестивих, благає: «Бог помсти, Господь, Бог помсти явиися!» (Пс. 94:1).

Звичайно, Давида можна зрозуміти: дуже не легко керувати державою, постійно вести боротьбу із зовнішніми та внутрішніми небезпеками, але він був царем, мав владу, мав військо та відповідні служби, покликани забезпечувати мир у країні.

Ап. Павло нічого цього не мав, і якщо Давид міг у крайньому разі захистити свою владу фізично, що й робив не раз, то Павло такої можливості був позбавлений. Ісус казав учням: «Ідіть! Ось я посилаю вас як ягнят серед вовків!» (Лк. 10:3). Це доручення цілком стосувалося ап. Павла.

Чи були в нього якісь особисті, умовно кажучи, вороги? Ось один такий, може, і єдиний. «Олександр, мідник, накоїв мені багато лиха...» (2 Тим. 4:14). Смирнення апостола – на найвищому рівні: ніякого обурення, ніяких погроз: «Нехай віддасть йому Господь по ділах його». І все. Є ще один персонаж на ім'я Гіменей, якого разом з Олександром Павло передав сатані (1 Тим. 1:20). Але не як відплату за власні образи, а за те, що ті зневажали Бога, відпавши від віри.

Сильно перепало апостолу від поган, серед яких він проповідував до кінця своїх днів, а ще більше дісталося від кривих: «Від юдеїв отримав п'ять разів по сорок ударів без одного. Три рази били мене киями, один раз мене каменували...» (2 Кор. 11:24).

Якщо каменують, то, відповідно до Закону, на смерть. І що ж апостол? Де його ненависть? Де бажання до Бога покарати усіх цих людей чи хоча б відгородити від знавіснелих ревнителів Закону? Таких волянь нема. Замість цього: «Я бажав би сам бути відлученим від Христа за братів, рідних мені по плоти» (Рим. 9:3). Це неймовірно! Відлученим від Христа! Павло готовий піти на вічні муки, принести в жертву не лише земне своє життя, але й життя з Христом у вічності, аби це могло допомогти у спасінні тих же юдеїв. Ось найвищий ступінь любові до тих, хто проклинає, переслідує, ненавидить, зневажає нас, що вилилася у незбагненну жертвовність цього великого мужа Божого. Ось так зростала й гартувалася в його істоті любов Божа. Ось приклад беззастережного несіння хреста та невідступної вірності заповідям Того, Хто віддав за нас Своє життя.

Ще раз порівняємо Давида з Павлом. Великої духовну перевагу Павла ми можемо пояснити лише одним: апостол перебував в Ісусі: «І вже не я живу, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20). Він оволодів найвищим ступенем любові і тому міг сказати всім, кого привів до Господа: «Бог свідок мені, як я турбуюся про вас любов'ю Христа Ісуса» (Фил. 1:8).

ЖИТТЯ СКЛАДАЄТЬСЯ З МАЛЕНЬКИХ РІШЕНЬ, АБО ЩЕ РАЗ ПРО ПОКЛИКАННЯ

«Із того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне! Як проходив же Він поблизу Галілейського моря, то побачив двох братів: Симона, що зветься Петром, та Андрія, його брата, що невода в море закидали, бо рибалки були. І Він каже до них: Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей! І вони зараз покинули сіті та й пішли вслід за Ним» (Мт. 4:17-20).

Колі Ісус кличе – Він виконує Свою частину справи. Але відгукнутися на поклик Христа – це частина, за яку відповідальний той, кого кличуть.

Колі Бог кличе вас, Він знає, що робить. У Нього є план на кожну людину, кожну церкву, на все, що буде. І ви були в Божому плані ще до створення світу. Іншими словами, коли ви відчуваєте покликання, для вас це може бути несподівано, але не для Бога. Він наперед знав, яке дасть вам покликання, і наперед останив вас талантами, потрібними для

його виконання.

І Він покликав вас у потрібний час. Якби ви були не здатні зробити те, до чого закликає Бог, Він не кликав би вас.

Бог не ставить хрест на наших дарах і талантах, не вимагає, щоб ми відмовилися від того, що вміємо, й почали нове життя. Він знає, як використати будь-який наш життєвий досвід, аби зробити його корисним для Царства Божого (були ловцями риби – стали ловцями людей).

Ісус каже: «Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей». «Я зроблю...» Тобто наша частина – йти за Ним. А Його частина – зробити нас спроможними. Ніколи не намагайтеся змінитися самостійно. Це неможливо.

Шукайте зустрічі з Богом. Саме коли ви зустрічаєтесь з Ним, ви можете дізнатися про своє призначення, свої дари, своє покликання.

Якщо ви хочете великих звершень заради Бога, це буде чогось вам коштувати. Петро й Андрій мусили покинути свої сіті. Доведеться чимось пожертвувати.

«Вони зараз покинули сіті та й

пішли вслід за Ним». Як це – йти за Ісусом? Аж ніяк не так, як ідуть зомбі. Апостол Павло пише, що він біжить за своїм покликанням, як людина, яка хоче отримати приз, тобто щосили. І коли ми кажемо, що йдемо за Христом, це означає, що ми цінимо час, який дано нам, цінимо людей, які поруч із нами, і робимо все можливе, щоб виконати своє призначення. Ми бажимо, і не просто бажимо, а так, щоб отримати приз, перемогу.

Після того як Бог покликав нас, починається час нашої підготовки до місії. Те, що Бог починає в нашому житті, Він і здійснює, а здійснення – це процес.

Тому перш ніж увійти в повноту покликання, доведеться пройти процес навчання. Це час, коли Слово Боже стає частиною вашого життя. Можливо, на вас чекатимуть виклики, можливо, захочеться здатися, але ніколи не зупиняйтеся – ідіть за Ним. І якщо ви не зупинитесь, то одного дня побачите дивовижні чудеса, які Бог творитиме вашими руками.

Коли ви йдете за Христом, Він збудує вас. Ніколи не намагайтеся в служінні проштовхнути себе самі. Якщо ви самі себе назвете служителем, вам доведеться й просувати себе власноруч, якось піаритися. Але якщо Бог поставить вас на служіння, Він буде вас просувати. Він служитиме через вас.

У житті Петра був момент розчарування, коли він сказав: «Іду ловити рибу». У вас теж будуть такі моменти розчарування,

моменти, коли щось не виходитиме. У такі миті нагадуйте собі, що ви повинні просто йти за Христом. Він завжди виведе вас, допоможе, поведе далі.

Серйозне лідерство – це не завжди натхнення. Серйозне лідерство – це коли ти йдеш за Христом без натхнення, коли робиш те, що тобі не хочеться робити, коли продовжуєш служити, хоча всередині ніщо не свідчить про те, що маєш це продовжувати, коли ніхто не дякує тобі, коли про це, можливо, взагалі ніхто ніколи не дізнається. Наш рух за Христом не засновується на почуттях, не засновується на похвалі від людей – він заснований на наших особистих стосунках із Ним.

Ніколи не засновуйте своє служіння на людях. Так, ми служимо людям, але не сподівайтесь на них, а йдіть за Христом. Тому що люди непевні, люди мінливі: сьогодні у них гарний настрій – і ви будете добрі для них, а завтра настрої зміняться – і вас вважатимуть поганими. Коли люди відвернуться від вас, це не означає, що Бог від вас відвернувся, що Його плани на вас змінилися. Якщо ви подивитесь на життя Самого Ісуса, то побачите, що, попри всі великі й численні чуда, які Він здійснив, до Його гробу прийшло лише кілька учнів. Де були решта?

Петро теж повернувся до рибної ловлі, тобто до природного життя. Він розчарувався. Але якщо ти сказав Богові «так», Він вхопився за тебе і не відпустить. Петро з іншими учнями ловив рибу всю ніч,

але не зловив нічого. Так само й той, хто в мить розчарування вирішив повернутися до звичайного життя, життя без Бога, може виявити, що не має тих успіхів, що були колись. Тому що Бог тримає його й не відпускає. І далі ми бачимо дивовижну річ: Ісус каже рибалкам знову закинути сіті, і сіті їхні аж прориваються від кількості наловленої риби. Але Петро більше не зважає на човен, не зважає на рибу, а кидається у воду, щоб швидше доплисти до берега, на якому побачив Христа.

І ми бачимо, як здійснилася обітниця Божа, дана Петрові. У день П'ятдесятниці три тисячі людей навернулися до Христа після Петрової проповіді. Бог зацікавлений в тому, щоб сформувати у нас характер, який допоможе виконати наше покликання. Людину, котра погано розуміла все, що відбувалося, котра хотіла відрубати іншому вуха, котра тричі зрадила Христа, розчаровувалася й відійшла, можливо, соціально неадаптовану, грубу людину, Бог зробив ловцем людей тому, що ця людина продовжувала йти за Ним.

Усе наше життя складається з рішень, які ми приймаємо. Часто це не якісь радикальні, ключові рішення, а ті, що їх ми приймаємо щодня: відмовитися тут заради Господа, відмовитися там заради Господа, вийти із зони комфорту, якщо відчуваєш покликання. Ці щоденні рішення допомагатимуть рухатися далі за Господом.

ХТО ЧИМ ХВАЛИТЬСЯ

Мабуть, про те, що вихвалятися – недобре і негарно, знає переважна більшість дітей. На превеликий жаль, сьогодні відбувається переоцінка суспільних цінностей та підміна понять. Якщо раніше заслуговували поваги люди розумні, працьовиті, старанні, скромні, чесні, то нині здебільшого отримують визнання багаті, нахабні, впливові, ті, хто при посаді, хто хизується собою та своїми «надбаннями».

Позашляховики, триметрової висоти мури навколо садиб, годинники і костюми вартістю в кілька десятків тисяч «зелених» – це що? Може, життєва необхідність? Ні. Переважно хизування та зверхність, мовляв, «статус вимагає». А якщо врахувати, скільки бід і проблем навколо, то це ще й байдужість.

Не виняток – і сфера релігійного життя, в яку теж проник дух звеличування того, що блищить, і тих, кому те, «що блищить», належить. Не раз спостерігаючи за манерою поведінки і зовнішнім виглядом представників закордонних делегацій, дивуюсь їхній скромності та поміркованості. Їм не потрібно в такий спосіб самоутверджуватися, комусь доказувати свою значимість, адже вони знають собі ціну та своє місце під сонцем.

Вихваляння в житті християнина

Проблема вихваляння – одна з досить серйозних. Сам Господь взявся вирішувати її: «Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити. Так щоб не хвалилося перед Богом жодне тіло. А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, – праведністю ж, і

освяченням, і відкупленням, щоб було як написано: «Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом!» (1 Кор. 1:27-31).

Про це ж йдеться і в наступному листі до коринтян: «А хто хвалиться, нехай хвалиться в Господі! Бо достойний не той, хто сам себе хвалить, але кого хвалить Господь!» (2 Кор. 10:17-18).

Бога людина не може нічим здивувати. Він дає їй спасіння не через заслуги та здобутки, а з милості Своєї. Часто Господь, спасаючи тих, хто захлинається від презирства оточення і зазнає постійної зневаги, наділяє їх Своїми достоїнствами, благословляє, робить неперевершеними. А щоб не допустити хвалюватості та гордості надалі, запроваджує систему стримувань.

Читаємо про апостола Павла: «А щоб я через пребагато об'явлень не величався, то дано мені в тіло колючку – посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. І сказав Він мені: «Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі». Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене. Тому люблю мені перебувати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо

я слабкий, тоді я сильний» (2 Кор. 12:7-10).

На перший погляд, дивне заявляє апостол Павло, адже хвалиться тим, чим люди взагалі ніколи не хваляться. От якби він похизувався своєю освітою, безкомпромісним сумлінням, авторитетним впливом на інших, релігійним життям з бездоганим дотриманням традицій та правил. Але ж ні, це було в минулому. А тепер досвід життя підказує йому, що через усвідомлення повної неспроможності та абсолютної залежності від Бога приходять сила, перемога над собою, внутрішній спокій, надбання вічні. «А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що ним розп'ятий світ для мене, а я для світу. Бо сили немає ані обрізання, ані необрізання, а створіння нове» (Гал. 6:14-15).

Цим же він пишається в житті інших християн: «Ми завжди повинні подяку складати за вас Богові, браття, як і годиться, бо сильно росте віра ваша,

і примножується любов кожного з вас один до одного. Так що ми самі хвалимось вами по Божих Церквах за ваші страждання та віру в усіх переслідуваннях ваших та утисках, що їх переносите ви» (2 Сол. 1:3-4).

Один із прикладів вихваляння зустрічаємо в притчі про митника і фарисея, записаній на сторінках Євангелія від Луки: «Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пошу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!» (Лк. 18:10-12).

Фарисей протиставляв сам себе митникові. А той «... далеко стояв та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: «Боже, будь милостивий до мене грішного!» (Лк. 18:13).

Митник повернувся більш виправданий, ніж фарисей. Мораль цієї притчі

така: «... кожен, хто підноситься – буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться» (Лк. 18:14).

Господь засуджує вихваляння матеріальними цінностями, власними здобутками та самоправдністю і закликає хвалитися лише Ним. Тобто не хизуватися порівняно з іншими, а проголошувати перевагу над усім віри в Бога, Його присутності в житті, вірності Йому, любові до Нього.

Інколи віруюча людина може хвалитися Богом у пориві заздрості, мовляв, у мене, на відміну від вас, є Бог, Яким ви похвалитися не можете. Одним із небагатьох, хто міг би хизуватися усім, чим тільки гордяться люди, був цар і пророк Давид. Престол, визнання і слава, багатство, військова доблесть і безліч перемог – далеко не повний перелік переваг, за якими люди женуться все життя і які стають приводом до похвальби, коли цього досягають.

Давид цього не робив. Він по-особливому розумів, у чому справжня цінність, тому говорив: «Одні колесницями хваляться, а інші кіньми, а ми будемо хвалитися Ім'ям Господа, нашого Бога: вони похилились і впали, а ми стоїмо та ростемо на силах!» (Пс. 19:8-9), «Душа моя буде хвалитися Господом – хай це почують слухняні і нехай звеселяться!» (Пс. 33:3).

Господь єдиний достойний нашої прослави і хвали, і єдиний, Ким ми можемо хвалитися, незалежно від матеріального достатку чи статусу, успішності й досягнень. Бо всі наші успіхи – завдяки Йому, а не нам. Тому Слово Боже навчає: «... Не величайся, але бійся» (Рим. 11:20) і вихваляйся не собою і тим, що ти маєш, а Ним.

Ігор Крощук.

«Я ВДЯЧНИЙ АТЕЇСТАМ...»

Свідчення пастора-євангеліста та ректора Ірпінської біблійної семінарії, доктора богослов'я Ігоря Михайловича Яремчука про своє шукання Бога і про дію сили Божої.

Я народився 1960 року в Запоріжжі. Батьки мої були невірними, і в дитинстві я нічого не чув про Бога. Однак прийшов час, коли я почав шукати Його, і Він вийшов назустріч і відкрився мені. Але це сталося не відразу.

Після закінчення авіаційного технікуму мене призвали до армії, у вертолітний підрозділ. Спочатку служив на Закавказзі, потім потрапив до Афганістану. Ось там, в Афганістані, постійно бачачи кров і смерть, я почав думати про сенс свого життя і вперше звернувся по допомогу до невідомого мені Бога.

Після повернення додому навчався у машинобудівному інституті, працював випробувачем авіаційних двигунів, але при цьому не залишав думки про те, щоб більше дізнатися про Бога. Намагався знайти християнську літературу, але в ті роки це було практично неможливо. Пам'ятаю, коли я запитав працівників обласної бібліотеки, чи є в них Біблія, вони подивилися на мене так, ніби я попросив у них атомну бомбу.

Переконавшись у марності пошуків Біблії, я вирішив піти «від зворотного» й почав читати атеїстичні книги, думаючи знайти в них логічно обґрунтовані докази, що Бога немає. Але, перечитавши безліч такої літератури, не знайшов жодного доказу. Автори цих книг намагалися критикувати Біблію, але критика була дуже

непереконливою. А ось цитати з Біблії, які вони наводили, були сильними. Тому саме з атеїстичної літератури, в якій цитувалася Біблія, я отримав деякі знання про Бога-Отця і Господа Ісуса Христа, а також дізнався про те, що потребую покаяння. Тож якоюсь мірою я вдячний атеїстам, які «допомогли» мені в пошуках Бога.

Це була остання крапля на вагах моїх сумнівів. Одного разу я став на коліна й звернувся до Бога в молитві покаяння. З того часу Господь змінив моє життя, мій світогляд, мої інтереси й бажання, хоча я ще жодного разу не був у молитовному будинку, не зустрічав жодного християнина і в очі не бачив Біблії. Після покаяння в мене виникло сильне бажання знайти віруючих людей. Але це було нелегко, оскільки молитовні будинки були на околицях і нічим не виділялися. Можна було пройти мимо й не помітити. Але Господь допоміг мені й у цьому.

Коли я вперше підійшов до молитовного дому, то відчував сильне напруження: хто вони такі, ці віруючі, а якщо вони і справді приносять жертви? Я зупинився на протилежному боці вулиці й рахував, скільки людей зайшли в будинок, а потім почав рахувати, скільки вийшло після

служіння... Ось якою сильною була атеїстична пропаганда!

Але людей вийшло стільки, скільки й зайшло, тому наступної неділі я вже переступив поріг молитовного дому. Мені запропонували зайняти місце попереду, але я відмовився і сів позаду, ближче до виходу. У кишені в мене був великий цвях, який я захопив про всяк випадок. Почалося служіння, і дуже скоро я зрозумів, що всі ці негативні чутки – чергова брехня. Ніхто тут світло не гасив і жертв не приносив. Віруючі були дуже доброзичливими й привітними. Я зрозумів, що це те місце, де я повинен бути.

Наступної неділі я прийшов, щоб публічно покаятися. Потім прийняв водне хрещення й став членом церкви. Через кілька років одружився.

Коли в країну прийшла свобода для віруючих, наше братство направило мене на навчання до США. Спочатку я закінчив Інститут ім. Муді в Чикаго, а потім – Даллаську богословську семінарію. Повернувшись в Україну, несу служіння пастора-євангеліста та ректора Ірпінської біблійної семінарії.

Я щиро вдячний Господові за все те, що Він зробив і продовжує робити в моєму житті. Йому за все вічна слава!

ПЛЕКАЙТЕ ДОБРУ ЗВИЧКУ

Байдюкування завжди було найкращим спільником диявола. Неробство – найбільш певний спосіб дати дияволу можливість заподіяти нам шкоду. Бездіяльний, тобто нічим не зайнятий розум схожий на відчинені двері, і якщо ними не увійде до нас сатана, тоді він напевне підкине туди щось, аби збудити недобрі думки в наших душах.

Ніщо з того, що створив Бог, не було створене для того, щоби нічого не робити. Служіння й робота – важливе призначення кожного творіння Божого. Ангели на небі працюють; вони звершують своє служіння для Господа, завжди виконуючи Його волю. Адам у раю працював: Бог велів йому порати сад та доглядати його.

Відкуплені святі у своїй славі також працюватимуть, співаючи хвалу та прославляючи Того, Хто їх відкупив, як написано у Святому Письмі: «... а раби Його будуть служити Йому...» (Об. 22:3).

І кожна людина – слабка й грішна за своєю природою – повинна щось робити, інакше її душа скоро опиниться у стані духовної хвороби та небезпеки. Наші руки мають працювати, і наш розум також повинен бути зайнятим чимось добрим, оскільки, якщо цього не буде, наша уява викличе бродіння в думках і спричинить там безлад.

Те, що справедливе стосовно нас, справедливе і стосовно наших дітей. Справді, можна лише поспівувати тій людині, котрій нема чого робити! Давні євреї вважали неробство безсумнівним й абсолютно явним гріхом: їхній звичай передбачав, що кожен чоловік має навчати свого сина якогось корисного ремесла.

Вони мали рацію. Схоже, давні євреї знали серце людини краще за декого з нас.

Неробство зробило з Содому те, чим він став. І про це пророк говорить так: «Ось оце була провинна твоєї сестри Содоми: пиха, ситість їжі та преспокойний спокій були в неї та в її дочок...» (Єз. 16:49).

Давидове байдюкування зіграло велику роль у тому страшному гріху, який він вчинив з дружиною Урії. Ми читаємо, що, коли

Йоав пішов війною проти аммонітян, «Давид сидів в Єрусалимі» (2 Сам. 11:1). Хіба це не байдюкування? А потім сталося так, що він побачив Вірсавію, і наступний крок, про який ми читаємо далі в цьому розділі, – його жахливе й страшне падіння.

Всяке неробство більше за будь-яку іншу звичку, котру лише можна собі уявити, призводить до гріха. Це джерело багатьох гріхів, які чинить тіло: перелюбу, пияцтва й багатьох інших діл темряви. І ваша совість підтвердить це. Ви байдюкували – і відразу ж диявол постукав двері вашого серця.

Усе в цьому світі навчає нас того самого. Застояна вода стає брудною, тоді як води у струмках і річках, що рухаються й течуть, завжди чисті.

Якщо ви маєте машину, вона повинна працювати, інакше стане непридатною. Якщо у вас є кінь, ви повинні тренувати його: ніщо не буде для нього більш корисним, ніж постійна робота. Для того, щоб мати добре тілесне здоров'я, ви повинні робити фізичні вправи. Коли ж ви постійно сидите нерухомо, то будьте певні, що ваше тіло врешті-решт поскаржиться на це.

Те саме можна сказати й про душу. Діяльний розум – нелегка ціль для сатани, і диявол не може нашкодити душі такої людини. Намагайтеся завжди бути зайнятими корисною справою, і тоді вашому ворогу буде важко знайти у вашій душі таке місце, де він міг би насіяти куколю.

Батьки, кладіть це в розум своїх дітей. Навчіть їх цінувати час і намагайтеся прищепити їм звичку правильно використовувати його. Байдюкування повинно вважатися гріхом у кожній віруючій сім'ї.

№ 3 (174)

Виходить щомісяця

березень 2019 р.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у
видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726